

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Consorzio DOC Bolgheri e Bolgheri Sassicaia (Castagneto Carducci, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego „BOLGARÉ” – zgłoszenie nr 16 670 937

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 marca 2022 r. w sprawie R 2564/2019-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- obciążenie EUIPO i zainteresowanej strony kosztami poniesionymi przez skarżącą w ramach niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 46 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 103 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013.

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2022 r. – Vinokurov/Rada

(Sprawa T-302/22)

(2022/C 276/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alexander Semenovich Vinokurov (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: É. Épron, J. Choucroun i E. Lebek, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszego wniosku o stwierdzenie nieważności za dopuszczalny i zasadny;
- częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/397 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ona Alexandra Vinokurova;
- częściowe stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/396 z dnia 9 marca 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających ⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ono Alexandra Vinokurova;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej całością kosztów postępowania;

— zastrzeżenie na rzecz skarżącego wszystkich należnych mu praw, środków i działań.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku uzasadnionych w sposób wystarczająco precyzyjny i konkretny motywów na poparcie aktu niekorzystnego. Na poparcie tego zarzutu skarżący podnosi w szczególności, że motywy Rady odnoszą się do sektorów działalności, podczas gdy kryteria, o których mowa w decyzji Rady (WPZiB) 2022/397 odnoszą się wyłącznie do określonych osób. Skarżący wskazuje także na brak precyzji kryterium dotyczącego zapewnienia istotnego źródła dochodów i na okoliczność, że sformułowanie motywów nie odpowiada żadnemu istotnemu kryterium wskazanemu przez Radę. Wreszcie skarżący utrzymuje, że motyw dotyczący popierania lub wdrażania działań lub polityk różni się od właściwego kryterium, jakim jest wspieranie „materialnie lub finansowo” rządu Federacji Rosyjskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie, jakiego Rada miała się dopuścić w odniesieniu do istotnych zastosowanych przez nią kryteriów, a mianowicie między innymi wsparcia materialnego lub finansowego decydentów rosyjskich, uzyskiwania korzyści od rządu Federacji Rosyjskiej lub zapewnianiu temu rządowi istotnego źródła dochodów.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności z tego względu, że rozszerzenie kryteriów umieszczenia w wykazie pozwala obecnie na nakładanie sankcji na osoby niezwiązane z sytuacją w Ukrainie. Mowa jest bowiem o tym, że Rada bierze pod uwagę zapewnianie przez określone sektory działalności istotnych źródeł dochodów, lecz nie bierze się pod uwagę ani udziału w rynku, jaki skarżący ma w tych sektorach, ani udziału kapitałowego skarżącego w wymienionych przedsiębiorstwach.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa skarżącego do obrony i do skutecznej ochrony sądowej.

(¹) Decyzja Rady (WPZiB) 2022/397 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 80, s. 31).

(²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/396 z dnia 9 marca 2022 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 80, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2022 r. – Dicofarm/EUIPO – Marco Viti Farmaceutici (Vitis pharma Dicofarm group)

(Sprawa T-303/22)

(2022/C 276/22)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Dicofarm SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Ferrari, L. Goglia i G. Rapaccini)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Marco Viti Farmaceutici SpA (Vicenza, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy Vitis pharma Dicofarm group – unijny znak towarowy nr 17 880 952

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 marca 2022 r. w sprawie R 1050/2021-2